

SỐNG KHÔNG TÌ Ồ, ĐÃ LÀ SỐNG THỌ!

... **Robert** thở một hơi thật dài rồi hỏi: "Mẹ ơi, con ra đi được chưa?" Tôi gặt đầu và ôm siết chặt con vào lòng. Robert êm ái trút hơi thở cuối cùng, má áp vào má tôi, khi tuổi đời vừa tròn 13 ..

Đó là lời bà **Oele Steenks**, tín hữu Công Giáo người Na-Uy, về cái chết của đứa con trai đầu lòng tên Robert. Xin nhường lời cho bà kể lại cuộc sống và bệnh tình đưa đến cái chết của con.

Tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc và thật hãnh diện ngày Robert chào đời. Cậu bé có cái đầu nhỏ nhỏ xinh xinh với đôi mắt nâu đậm mở lớn như muốn khám phá trọn thế giới chung quanh.

Tôi bỗng linh cảm Robert không giống những đứa trẻ khác và cuộc đời rồi sẽ mang nét đặc thù. Khi còn bé tí teo, gương mặt Robert thường ngời sáng mỗi lần trông thấy tôi. Và cậu bé ngoan ngoãn ngồi yên bên cạnh tôi hàng giờ, trong lúc tôi dợt đàn hoặc dạy đàn cho các trẻ khác. Như thế, ngay từ thơ bé Robert đã lắng nghe các cung đàn điệu nhạc của các nhạc sĩ nổi danh.

Suốt thời thơ ấu, trước khi cắp sách đến trường, Robert quấn quít bên tôi không rời một giây. Giờ đây hồi tưởng quá khứ tôi thắc mắc tự hỏi:

- Phải chăng tôi là bà mẹ chỉ muốn chiếm hữu con cái, hay trái lại, Robert đã linh cảm trước: thời gian mẹ con sống cạnh nhau không bao lâu!?

Năm cuối cùng bậc tiểu học, Robert bắt đầu thay đổi. Nước da cậu bé trở nên trắng bạch và Robert không lớn nhanh như các trẻ cùng tuổi. Cậu bé vẫn ngồi yên bên cạnh mỗi khi tôi dạo đàn nhưng âm nhạc hình như không còn sức thu hút cậu bé nữa. Đôi lúc Robert tỏ ra buồn bã, một nét buồn thăm thăm đối với đứa bé nhỏ tuổi như Robert.

Vài năm sau, khi ngồi cạnh giường con nơi nhà thương, tôi phải thu hết can đảm để nói với Robert:

- Con mắc một chứng bệnh trầm trọng, con ạ!

Robert mỗi ngày một yếu hẳn đi. Chung quanh bé, nhiều đứa trẻ khác lần lượt ra đi. Robert hẳn ý thức rõ số mệnh vắn vỏi của mình tuy rằng cậu bé không bao giờ nói đến động từ "chết". Thế xác Robert quá non trẻ để có thể chống cự với cơn bệnh ung thư xương nguy hiểm!

Robert thường ngược đôi mắt buồn thăm thăm nhìn tôi, như van lơn, như muốn thổ lộ điều làm cậu bé sợ hãi, nhưng rồi Robert lại nhìn xuống, giữ thình lặng. Tôi cũng đau đớn giữ thình lặng và gơ tay đặt trên đầu rụng hết tóc của con. Tôi cần môi giữ cho mình khỏi bật khóc!

Một ngày, Robert cương quyết nói với tôi:

- Mẹ à, con không thể nào chịu đựng được nữa. Con muốn trở về nhà mình!

Các bác sĩ đồng ý và tôi đưa con trở lại nhà. Robert trông thật gầy guộc đáng sợ. Hai đứa em của Robert - một trai một gái - kinh hoàng không hiểu sao anh chúng nó lại thay đổi ghê gớm như vậy.. Trong khi đó, Robert thật sung sướng vì được trở lại nhà, nằm trong phòng riêng của mình. Giờ đây, Robert tỏ ra tự lự, nói năng như một người lớn. Bé hiểu và chấp nhận số phận của mình. Robert nói với tôi:

- Mẹ à, mẹ không nên buồn sầu quá mức, một khi con không còn nữa. Bởi vì, hai em con cần sự chăm sóc của mẹ. Mẹ và hai em phải tỏ ra hết sức can đảm!

Tôi ghen ngào lắng nghe con nói. Đây là lần đầu tiên Robert chính thức nói lên một thực tế phũ phàng: Rồi đây chúng tôi sẽ chia tay nhau .. Hơn thế nữa, bé còn tiên đoán vợ chồng tôi cũng sẽ chia

tay nhau. Thật vậy, cơn bệnh hiểm nghèo của Robert đã khiến cho mối liên hệ phu thê của chúng tôi căng thẳng và đưa đến tan vỡ. Mặc dầu Robert không nói gì thêm, tôi cũng hứa với con:

- Con an tâm! Mẹ sẽ cố gắng hết sức để dưỡng dục hai em của con.

Vào một đêm, khoảng 3 giờ sáng, tiếng rên nhẹ của con làm tôi giật mình thức giấc. Robert nói với tôi:

- Mẹ à, con cảm thấy thế nào ấy! Con quá mệt, nhưng con lại không ngủ được!

Tôi pha cho con ly trà. Robert thu hết tàn lực, đưa ly trà lên đôi môi run rẩy. Tôi trấn an con. Nhưng cả hai chúng tôi đều hiểu rõ:

- Giờ chia tay đã điểm!

Tôi nhẹ nhàng nói với con lần cuối:

- Con đừng sợ! Con đã lập công đủ để được lên Thiên Đàng. Và một khi được lên Thiên Đàng rồi, con nhớ đời mẹ, con nhé!

Tôi nói với trọn niềm xác tín và với trọn tâm tình yêu thương của người mẹ. Robert uống xong ly trà. Cậu bé thở ra một hơi dài, xong hỏi tôi:

- Bây giờ con có thể đi được chưa hả mẹ?

Tôi gật đầu đáp lời con và giơ đôi tay siết chặt con vào lòng.

Robert êm ái trút hơi thở cuối cùng, ra đi về Thiên Đàng, khi tuổi đời vừa tròn 13.

... "Người công chính dù có chết non, cũng vẫn được an nghỉ. Vì tuổi thọ đáng kính, không phải bởi sống lâu, cũng không do số tuổi. Đối với con người, sự khôn ngoan còn quý hơn tóc bạc, sống không thì ố đã là sống thọ. Người công chính đẹp lòng THIÊN CHÚA, nên được THIÊN CHÚA yêu thương. Vì họ sống giữa những kẻ tội lỗi, nên được THIÊN CHÚA dời đi nơi khác. THIÊN CHÚA đã cất họ đi, kéo trí khôn họ bị thói gian ác biến đổi, hay tâm hồn họ bị tật xảo trá phỉnh lừa. Vì sức mê hoặc của sự ác làm lu mờ sự thiện, và dục vọng quay cuồng biến đổi tâm hồn chất phác. Người công chính nên hoàn thiện chỉ trong một thời gian ngắn, thì kẻ như đã hoàn tất một sự nghiệp lâu dài" (Sách Khôn Ngoan 4,7-13).

("Reader's Digest SÉLECTION", Juillet/1997, trang 139-143)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt